

dor je vže bil v velikej ogerskej kraljevini in si ogledal njene znamenitosti, izvestno ga je najbolje zanimala obširna ogerska planjava, ki se razprostira mej Karpati in Alpami. Deset kranjskih dežel bi lahko razgrnil po njej! Kamor koli seže človeško oko, ne vidi drugega nego to neizmerno pustopoljino, ki jo imenujemo: ogerske stepi. Po dva, celó tri dni lahko hodiš po teh stepéh, da ne vidiš žive duše na potu, še celó drevesa ne najdeš, da bi se nekoliko odpočil v njegovej hladnej senci. Te neizmerne stepi se širijo pred in za teboj, da se ti zdi, kakor bi bil na morji. In po teh brezkončnih planjavah se pasó mnogobrojne črede konj, ki nimajo ne konjušnic ne gospodarjev, nego prosto se pasó v prostej naravi božjej. Jediní čuvar jim je konjski pastir, ki čuje na ime: čikoš. Čikoši so zeló predrzni, ponosni in vztrajni konjski pastirji. Ustrahujejo in ukroté vsakega, tudi najdivjejšega žrebca. Velike konjske črede se nahajajo po ogerskih stepéh po več let v na polu divjem stanji, dokler ne pride dan, o katerem se žival ukroti. Zjutraj na vse zgodaj si poišče čikoš žrebca, ki se mu najbolje dopada. Prijazno govoreč, bliža se mu ter steza roko k njemu, kakor bi se mu hotel dobrikati. Konj gleda človeka nekako plaho od strani, kakor bi se bal za svojo svobodo in vže se hoče spustiti v beg, ali v tem hipu mu vrže čikoš z neko posebno izurjenostjo zadrgo okolo vratú in jo zadrgne s tako močjo, da konj kakor mrtev telebi na tla. Kakor blisk šine zdaj čikoš na žrebca in porahlja zadrgo. Konj skoči k višku, spenja se z jezdecem ter dirja ž njim kakor besen po obširnih stepéh, da na vse strani razbegava pasóče se konjske in ovčje črede. Z jedno roko se drži čikoš dolge konjske grive, z drugo pa vihti bič. Takó jezdi v divjem diru, dokler konj ne onemore in se ves upehan ne udá čikošu, ki mu je vzel svobodo in ga ukročenega odpeljal na svoj dom. Pravijo, da je vsak konj takój krotak, katerega je samó jedenkrat prijala krepka roka čikoševa.

Čikušem so močni ovčarski psi zvesti tovariši in krepka podpora, kadar je treba neposlušnega konja strahovati, ali pa v mrzlej zimi odganjati izstradanega volka od črede, ter se celó klati ž njim, če je treba.

— x —

Domišljavost.

Turški sultan Ahmed III. je večkrat bolehal na domišljavosti. Takó si je včasih domišljal, da mu sedi na nosu velika muha, ki se nikakor ne dá pregnati. Vsi zdravniki so se trudili to domišljavost pregnati — ali zamán. Slednjič pokličejo tudi imenitnega francoskega zdravnika De Duc-a. Ta mu dá neko omamilo, potegne mu nekoliko kratí z nekim orodjem preko nosa, ter mu v trenutku pokaže muho, ki jo je bil vže poprej pripravil v ta namen. „Dà, — ta je, tá!“ vzklikne zdaj domišljavec ves radosten. „Ta spaka me je mučila takó dolgo in noben je ni maral videti!“ — Sultan je bil ozdravljen, zdravnik pa bogato obdarovan.

J. M.

— x —